

ESTILS

El Tibet abans de la invasió xinesa

Per la unió de diferents gèneres, que van des del llibre d'aventures i el reportatge antropològic fins al viatge iniciàtic, *La senda de las nubes blancas* (publicat per Atalanta) és un clàssic entre els llibres que parlen de l'espiritualitat al Tibet. Sobre el seu autor, Robert A.F. Thurman va

escriure: "És indubtable que el lama Anagarika Govinda va ser una de les grans mentes del segle XX a Occident i l'hauríem d'incloure en el grup format per Einstein, Heisenberg, Wittgenstein, Soljenitsin i Gandhi, però només és conegut en els cercles budistes".

Les converses amb Josep Rius-Camps

Una vida gens convencional, de profunditat espiritual i brillantor intel·lectual, recollida en un llibre

DÍDAC P. LAGARRIGA
BARCELONA

El format imprès, el paper enquadernat, la tranquil·litat de passar les planes i les pauses entre capítols són, per aquells enigmues de la confluència, els millors aliats per endinsar-nos en una conversa feta de mirada i paraula, és a dir, de presència. Furtius, però amb respecte i permís, la transcripció d'una conversa ens permet fluir entre els detalls d'una manera serena, sentint el privilegi no només de ser-ne el lector, sinó de rebre tot allò que es comparteix. Les veritables converses no són juxtaposicions d'egos, sinó maneres de vincular experiència, i els llibres que les recullen són autèntics regals per anar desgranant, de mica en mica.

Un exemple d'aquesta cura per una paraula lligada a la vida que no dreix, sense vanitat ni espectacle,

amb caliu i tendresa, el trobem al volum *Converses amb Josep Rius-Camps*, que l'editorial barcelonina Fragmenta va publicar en català l'any passat i que aquests dies es presenta en traducció al castellà. De la mà de l'editor Ignasi Moreta, el teòleg, biblista i rector de l'església de Sant Pere de Reixac, Josep Rius-Camps, nascut a Esparreguera l'any 1933, ens convida a recórrer la seva peripècia vital i intel·lectual fora de tot convencionalisme. Empès per la seva necessitat investigadora i crítica des de ben jove, les diverses converses són una bona manera per aproximar-nos a les seves recerques acadèmiques independents, però també, de manera amena i encisadora, ens serveixen per conèixer aspectes personals ben curiosos i reflexions suggeridores fetes des de la seva òptica inclusiva, en què els fets pesen més que la teoria, com ell mateix afirma: "Si no som gent d'experiència, som uns inútils. Aquesta experiència té moltes maneres de con-

Meditació per a gent ocupada

Avui es presenta a Barcelona el llibre d'Osho a càrrec de l'editor de Kairós Agustí Pániker i amb la presència de Luis Martín-Santos d'Osho International. Hi ha prevista també una sessió pràctica de meditació oberta a tothom. Lloc: Casa del Llibre, rambla de Catalunya, 37, a les 19.30 h.

La cita de la setmana

"Anar-me esquerdant / molt lentament, esberlar-me algun dia, engrunar-me / més ràpidament cada cop, / ser pols en el vent, / no ser res, reposar..."
David Jou

CONSCIÈNCIA D'ARA
Cada dijous.
I la setmana que ve:

Haikus fets per nens, vols d'innocència

vit per crear grans grups, grans moviments..., se'n serveixen per al poder (com passa amb els moviments carismàtics, amb els evangelistes...). I això no va per aquí", comenta Rius-Camps, convençut del fet que "tots tenim una possibilitat activable de descobrir aquesta dimensió espiritual" defugint les etiquetes. "Hi ha moltes persones que no són creients que estan en la línia del projecte de Déu. Sortir de si mateix, ajudar l'altre, gent que treballa per la pau i la justícia...", conclou el teòleg.

Mística: connexió conscient

Malgrat el possible desgast d'expressions com *espiritualitat* o *experiència mística* en el nostre temps, persones com ell ens les tornen a carregar de significat, un significat que no és elitista ni es queda relegat a l'àmbit de les idees: "Quan dic *mística*, no cal anar a buscar Sant Joan de la Creu: són experiències que podem tenir tu i jo al carrer, si vols. O sigui: depassar el límit. A mi m'ha passat, en la tasca intel·lectual. De cop i volta s'il·luminen una sèrie de coses perquè les has posades en la línia més favorable, de tal manera que, sense voler, treballes ja en una tasca conjuntament amb un altre, no treballes sol. En el fons estem participant tots d'aquesta consciència universal, que té nom propi en cadascú. El secret és que cadascú treballi aquesta parcel·la. No cal ser cristià ni ser creient. Si estàs en la línia de la creació, actua".

Aquest posicionament enriquidor, pel bé comú, ens proposa també una lectura experiencial dels Evangelis que fugi, com no pot ser de cap altra manera, d'una visió encarcerada i mitificada, per proposar interpretacions acurades i alliberadores. Hermenèutica de cor i ment que, sense buscar el proselitisme, ens acosta al seu enamorament de Jesús i l'obertura que això suposa: "Ser cristià ho identifico amb una experiència, no pas amb una professió de fe intel·lectual, però aquesta experiència l'has de poder compartir amb tothom sense necessitat d'explicitar-la. I aleshores descobreixes en altres persones experiències semblants que no porten etiqueta".

cretar-se: amb l'estimació, el servei, el respecte per l'altre..., tot un conjunt de coses que fan que la persona se situï no per allò que veu o jutja, sinó per allò que experimenta. El que construeix una persona és un conjunt d'experiències que s'acaben d'afinar en prendre'n consciència, que al seu torn depassen completament tots els límits dels sensors i fins i tot del cervell. Estem depassant els nivells físics per passar als nivells espirituals".

Descartant etiquetes

Per Josep Rius-Camps, es tracta del fet que la gent descobreixi la seva capacitat interior, sense proselitisme cap a una creença determinada: "El que m'interessa és la consciència. Que tinguem consciència de ser persones. Jo no pertanyo a cap tribu, tinc una família molt maca però no depenc d'ella. Jo sóc prevere però no depenc del món clerical. Jo sóc catòlic però no em sento enemic d'un que no ho sigui. A mi m'ha to-

cat aquesta parcel·la perquè hi he nascut, un altre naixerà en una altra i serà budista o el que sigui. No m'interessa per res, això. M'interessa la consciència, que és universal. Per això ens serveix el model de la física quàntica, perquè no és localitzable. És molt bo quan sintonitzem en el mateix llenguatge. Però si el llenguatge ens separa, malament, perquè l'experiència és comuna".

Així mateix, ens alerta que aquest treball interior també té una dimensió comunitària que pot desvirtuar-se fàcilment quan entren en escena jocs de poder i interessos propis: "La consciència que dona l'Esperit és una capacitat innata que, si la desplegues, et permet anar molt més enllà d'on tu aniries. Ara bé, l'has de desplegar, i el secret rau a saber-la desplegar, que t'ensenyin a desplegar-la. Aquesta hauria de ser per mi la funció de la comunitat creient, ensenyar a desplegar aquesta capacitat, que no quedi adormida. Malauradament, hi ha qui s'ha adonat d'això, però se n'ha ser-

La parsimònia de tapar goteres

Opinió

EULÀLIA FANAR
INVESTIGADORA EN L'ÀMBIT DEL GÈNERE I CONFLICTE

A ningú li agrada tenir una casa amb goteres, tot i que personalment em resulta reconfortant sentir el so de la gota impactant al cubell. Sigui com sigui, no ens passaria mai pel cap culpar la pluja de les goteres. Del que ens serveix aquest tipus de filtració és, precisament, d'alerta. Amb els conflictes passa el mateix. Hi ha qui ens fa sortir de polleguera, fins i tot una persona desconeguda, que amb el seu comentari o actitud fa que quedem atrapats en aquest malestar. Però més enllà de culpar sempre l'altre, d'aferrar-nos a les situacions exteriors, imprevisibles i constants, mirem-les com la pluja que ens cau en el nostre sostre precari i, una vegada detectada la filtra-

Objectiu
Finalment, no es tracta d'erigir-nos com a éssers opacs, resistent a qualsevol atac exterior, ben al contrari

ció, esforcem-nos per tapar-la. Comencem per agrair a la pluja que ens descobreixi les nostres mancances per així poder permeabilitzar-les. Finalment, no es tracta d'erigir-nos com a éssers opacs, resistent a qualsevol atac exterior, ben al contrari: a mesura que anem veient les nostres debilitats, quan els conflictes i els hipotètics enemics ens descobreixen aquelles cares de nosaltres mateixos que no volem veure (i que per això ens molesten tant), tindrem una construcció més sana i forta, que no vol dir poderosa i exloent, sinó permissiva i tolerant, confiada. Una casa oberta als altres, on puguem compartir vetllades i també, per què no, discutir, fins i tot enfadar-nos, naturalment. Però, sempre, mirant el sostre i sabent que, quan les gotes comencen a fer bassal, és hora d'agafar una altra vegada l'escala i, pacientment, tapar forats. El senzill i humil acte, ple de paciència, de tapar aquestes esclotxes per on s'escola el que no s'ha d'escolar ens permetrà resistir nous xàfec i agafar-nos amb més parsimònia la vinguda, sempre inesperada, d'una bona tempesta. Per cert, ara que escric *parsimònia*, quina paraula més bonica, no trobeu? —